

δήμους τῶν ἐστιῶν τῶν καὶ τὴν σύλησιν τῶν προγονικῶν ἀκόμα θηκῶν εἰς δικαίωμα ἰδιοκτησίας δυνάμει τοῦ βαρβαρικοῦ μουσουλμανικοῦ δικαίου ἐζήτησε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐν ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν τέκνων ἡμῶν τὴν δουλείαν τῆς γῆς καὶ δι' αὐτῆς τὴν δουλείαν τῶν ἀτόμων ἡμῶν. Καὶ ἐνὸς μὲν διετeloῦμεν ὑπὸ τὸ Κράτος ἐκεῖνο, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ὁποῦ διηρπάγη ἡ προγονικὴ περιουσία καὶ ἐδωκεν ἡμῶν πατέρων ἡμῶν ἡ ἰδιοκτησία, ἡνευχόμεθα νὰ δουλεύωμεν τῷ κ. Καραπάνῳ, ὡς θὰ ἐδουλεύομεν οἰωδῆτινι Ἀλῆ ἢ Μουσταφᾷ. Ἡ δουλεία δὲν ἦτο μόνον πολιτικὴ δουλεία, ἦτον κοινωνικὴ δουλεία, εἴμεθα εἶδος δουλοπαροίκων μὲ τὴν διαφοράν ὅτι ἀπελαμβάνομεν τῆς ἐλευθερίας, ὅποταν ἡθέλομεν νὰ ἀποθάνωμεν τὸν διὰ λιμοῦ θάνατον. Ἀλλὰ τώρα ὅποταν παρθένους ὡς τὸν γαλαζιαν μᾶς ἐπιδεικνύεις τὰς λευκάς σου γραμμάς καὶ τὸν κυανὸν σου οὐρανὸν, ὦ σημαία, τώρα δὲ εἰς τὰς φαιδράς ὁράσεις μας παρήγορον τὸ κυμαίνονμενον φῶς σου ἐπιστρίβεις, ὦ σταυρὲ, τώρα ἐμὲν ἐλεύθεροι ὄχι μόνον πολῖται, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι, τώρα ἐπέστη ὁ καιρὸς καθ' ὃν ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες μας ἐπότισαν μὲ τὸ αἷμά των καὶ ἡμεῖς διὰ τοῦ ἰδρωτός μας, θὰ ἀνήκη πλέον εἰς ἡμᾶς, διότι αἱ χεῖρές μας τὴν καθιστῶσι καρποφόρον, καὶ εἶναι ἡ ζωὴ μας αὕτη, τὸ μέλλον τῶν τέκνων μας, ἡ ἐλπίς μας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἡ ψηλαφητὴ ἀπόδειξις ὅτι εἴμεθα καὶ ἐμεῖς ἐλεύθερα ὄντα δυνάμενα ὑπὲρ ἡμῶν νὰ διαθέσωμεν τοὺς ἀγῶνας τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἀνάπαυλάν τῆς νυκτός. \*

\*\*\*

Τὸ λοιπὸν; Μᾶς στιγμῆς συγκίνησις, ἥτις τὸ κάτω κάτω δυνατόν ἀντὶ νὰ ἐνεπνέστο ἐκ τῆς καρδίας, νὰ ἐκαπνίζετο ὑπὸ τῆς λιμωττοῦσης γαστέρος τῶν χωρικῶν, ἀρκεῖ νὰ ἐκμηδενίσῃ ἰδιοκτησίαν, τὴν ὁποίαν καθ' ὅλους τοὺς νόμους τῆς προκατόχου κυριαρχίας, φαίνεται ἀγοράσας ὁ κ. Καραπάνος; Τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο μία ἀνωμαλία δικαίου,

ἥτις εἰς οὐδὲν πεπολιτισμένον κράτος ἡδύνατο νὰ λάβῃ χώραν, χωρὶς νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἡ ὑψίστη τῶν αὐθαιρεσιῶν. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ δίκαιον τοῦ Καραπάνου καθίσταται λίαν κρισιμικοῦ ἀνέναντι τοῦ δικαίου τῶν χωρικῶν. Τὸ δίκαιον τοῦ Καραπάνου, εἶναι δίκαιον κατακτήσεως· τὸ δίκαιον τῶν χωρικῶν εἶναι δίκαιον ἰδιοκτησίας· ἡ κατάκτησις δὲν διαγράφει τὴν ἰδιοκτησίαν· ἡ δήμευσις δὲν ἀφαιρεῖται τὰ δικαιώματα αὐτῆς· ἡ ἀρπαγὴ δὲν ὑποκαθίσταται εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν. Καὶ μεθ' ὅλην τὴν μισθωτὴν τοφίαν των οἱ κλεινοὶ νομοδιδάσκαλοι Οἰκονομίδης, Καλλιγὰς, Ψαρὰς ποῦ ἠναγκάσθησαν νὰ στηρίζουν τὴν γνωμοδότησιν των, εἰμὴ ἐπὶ τοῦ μουσουλμανικοῦ δικαίου, εἰς τοὺς νόμους τοῦ ὀθωμανικοῦ Κράτους καὶ ἐπὶ τῶν τετριμμένων ἰρχῶν τῆς σοφισματικῆς ἐπιστήμης των; Παρήλθον δέκα ἔτη, ἀρα παραγράφεται πᾶσα περὶ διεκδικήσεως αὐτῶν ἀγωγὴ. Ἀλλὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ εἶναι ἀξίον τοῦ κ. Σταυροπούλου ἢ τοῦ κ. Γκινακά ἐν τῷ πρώτῳ τυχόντι Εἰρηνοδικείῳ.

Δι' ὑμᾶς τοὺς Καθηγητὰς, τοὺς σοφοὺς, τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ δικαίου καὶ οὐχὶ τοῦ κρείσσονος ἢ τοῦ ἥτιονος λόγου, αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα, αὐτοὶ οἱ τουρκικοὶ νόμοι ἔπρεπε νὰ ἀπεκρουσθῶσιν ἐπ' ὀνόματι τῆς συνειδήσεώς σας, καὶ ν' ἀποβλέψετε εἰς τὰς μεγάλας ἀρχὰς τοῦ ἱστορικοῦ δικαίου, αἵτινες ἐσήμνησαν τὰς οἰκονομικὰς φάσεις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ.

Πῶς; Ὁ ἐλληνικὸς νόμος θὰ καλύψῃ ὑπὸ τὴν λευκὴν του πτέρυγα τὸ θνησιμαῖον τοῦ μουσουλμανικοῦ δικαίου; Ἡ ἐλληνικὴ ἐλευθερία θὰ χαιρετίσῃ μόνον ὡς ὄνειρον τοὺς δούλους ἀδελφούς μας, ἡ δὲ πραγματικὴ ζωὴ των θὰ διέρχεται ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους τῆς κοινωνικῆς δουλείας; Τί θὰ εἰπῇ Καραπάνος ἰδιοκτῆτης εἰκοσι χωρίων; Ὑποθέσατε τὸ πρᾶγμα ἐκτεινόμενον πανταχοῦ. Ὑποθέσατε πέντε ἢ ἑξ κυρίους κατόχους ὅλης τῆς ἐλληνικῆς γῆς. Ποῦ μένει τότε ἡ ἐλευθερία πρῶτον τῆς ζωῆς καὶ ἔπειτα τοῦ

## ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ ΤΟΥ 19<sup>ου</sup> ΑΙΩΝΟΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

### Ι

Ὡ παρθένε, σὲ ἀγαπῶ. Ἡμέραν τινὰ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐξύπνησα μὲ τὴν εἰκόνα σου ἐν τῇ τεταραγμένῃ μου φαντασίᾳ· σὲ ἐλάτρευσα ὡς θεῖον ὄνειρον ἐπταετής. Ὅταν σὲ εἶδον μετὰ ἔτη, ὅλη μου ἡ ζωὴ κατέστη ὄνειρον καὶ ἡ εἰκὼν σου ἐλάβε δι' ἐμὲ τὸν τύπον τῆς θεότητος. Τὸ μέτωπόν σου ἐκφράζει πλειότερα ἢ ὁ ἀστερόεις οὐρανός· τὸ βλέμμα σου δίδει τὴν γαλήνην εἰς τὴν μανίαν τοῦ βορρᾶ καὶ τῶν κυμάτων τὴν ὠρυγὴν· τὸ μειδιάμά σου μετὰ τῶν παρειῶν σου ἀποτελεῖ τὸ θέλητρον τῆς ὅλης δημιουργίας καὶ τὸ ἀνάστημά σου ἀνεβλάστησεν ὡς ὁ τελειότερος κρίνος ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ παραδείσου. Σὲ ἀγαπῶ... δὲν τολμῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω εἰς τὴν καρδίαν μου· διότι δὲν ὑπάρχει εἰς τὰ σπλάγχνα μου μέρος, ὅπου δὲν εἴσαι γνωστὴ καὶ ἀγαπητὴ· ἡ καρδιά μου γνωρίζει ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ψυχὴ μου γνωρίζει ὅτι σὲ ἀγαπᾷ ἡ καρδιά μου· σὲ ἀγαπᾷ ἡ ἀνάμνησίς μου, σὲ ἀγαπᾷ ὁ λογισμὸς μου καὶ μετὰ τῶν ἐλπίδων τοῦ μέλλοντος ἡ μορφή σου φωτοβο-

λεῖ ὡς ἡ γλυκυτέρα μου ἐλπίς μέχρι τῶν ἀδύτων τῆς αἰωνιότητος. Τὸ προσφιλές σου ὄνομα ἀπαγγέλλω ὡς τὴν εὐγλωττοτέραν προσευχὴν, ὅταν κατακλίνωμαι, καὶ εἰς τὴν πρώτην ἀκτίνα τοῦ αὐγερινοῦ ἀνεγείρομαι μὲ τὴν εἰκόνα σου ἐνώπιον τῶν ἡμικλείστων ὀφθαλμῶν μου καὶ μὲ τὸ ὄνομά σου ἐπὶ τῶν χειλέων μου. Σὲ ἀγαπῶ... ἂν ἡ κτίσις εἶχε ἓν μόνον αἶσθημα καὶ μίαν μόνην καρδίαν, δὲν θὰ ἐπαλλε σφοδρότερον παρ' ὅσον πάλλει ἡ καρδιά μου διὰ σέ· διότι ὁ ἔρως ἐμεγέθυνε τὴν καρδίαν μου ὑπὲρ τὴν κτίσιν. ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν ἀξίαν σοῦ καὶ τῆς καλλονῆς σου.

Mon dieu ! mon dieu ! qu' il est ennuyeux de vivre ainsi, seule, sans mari, sans aucune espèce d' homme. Je voudrais bien savoir ce que c'est qu'un homme. Ma femme de chambre me dit sur cela bien des choses fort curieuses. Mais mama ne songe point sérieusement à me marier, ni papa non plus· c' est de la cruauté de leur part. Cependant j'ai, moi aussi, mes petits désirs, puisque j' aie du sang. Ah ! je leur ferai une scène ce soir au dincr. A force de crier je me marierai enfin, je l' espère. Il y a six ans que je pouvais être mariée comme tant d' autres. Est il possible d' attendre pendant si long-temps la jouissance qu' il nous faut ! Je ne peux pas voir papa entrer

ατόμου; Δὲν ἐπανερχόμεθα εἰς τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους; Δὲν ἐπαναφέρομεν τὰ φεουδαρχικά ἤθη; Δὲν μεταφυτεύομεν τὴν Ἰρλανδίαν ἐν Ἑλλάδι;

Ὅ,τι ἔκαμεν ἡ Ἰταλία ἤδη ἀπὸ τοῦ 15. αἰῶνος, ὅ,τι ἔκαμεν ἡ Γαλλία διὰ τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπανάστασεως, ὅ,τι ἀπολαμβάνουν αἱ Βόρειαι χώραι καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ Ῥωσία, δὲν θὰ τὸ ἔχωμεν ἐν Ἑλλάδι; Ἐπεραν παράδειγμα τὸν Νόελ καὶ τὸν Παπαρρήγόπουλον καὶ κάμποσους ἄλλους κτηματίας χωριῶν ἐν Βύβω, ἐν Φθιώτιδι, ἐν Ἀττικῇ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἡ μία ἀρχὴ καταστρέφει τὴν ἄλλην; Τὸ ἄδικον ἐν Ἑλλάδι μεταβάλλει εἰς δίκαιον τὸ ἄδικον ἐν Ἀρτῇ; Καὶ τί ἄλλο εἶναι τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα τῆς Ἰρλανδίας ἢ ἀπαράλλακτον τὸ ζήτημα τῆς Ἀρτῆς; Καὶ εἰκεὶ ὑπάρχουν ἐνοικιασταὶ βραχυπρόθεσμοι σμικροτοτῶν κτημάτων, εἰς οὓς οἱ ἰδιοκτῆται παρέχουσιν οἰκίσκους πρὸς κατοικίαν, καὶ τοὺς ὁποίους δύνανται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν ἢ ἀπὸ ἑτοῦς εἰς ἑτος, ὡς ὁ κ. Καραπάνος, νὰ διώξουν ἀπὸ τοῦ κτήματός των. Ἐπρεπε λοιπὸν, κύριε Οἰκονομίδῃ καὶ κύριε Ψαρῇ, ὁ Βράϊτ καὶ ὁ Γλάδστον καὶ ὅλον τὸ φιλελεύθερον κόμμα νὰ καταφύγωσιν εἰς τὰ ἐλεεινά σας σοφίσματα καὶ νὰ εἰπωσι: δεκαετία παρήλθεν ἡ παραγραφή εἰς πλήρη; οἱ Ἰρλανδοὶ ἀγρόται ὀφείλουν νὰ ἐξακολουθῶσι δουλεύοντες τοῖς κυρίοις των; Ἡ ἔπρεπε νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ νορμανδικὸν δίκαιον, ὡς σεῖς εἰς τὸ μουσουλμανικόν, εἰς τὸ δίκαιον τῆς κατὰκτῆσεως, καὶ νὰ μὴν ἀποπειραθῶσι τὴν λύσιν τοῦ ἀγροτικοῦ ζητήματος διὰ τῆς βαθμιαίας δημιουργίας ἰδιοκτησιῶν, δημιουργίας ἰδιοκτησιῶν, ἀκούετε, κλεινοὶ νομοδιδάσκαλοι; Διὰ τοῦ νόμου τοῦ 1870 ὁ μέγας Βράϊτ ἐδημιούργησεν 10,000 ἰδιοκτῆτας, οἵτινες ἐπρόκειτο νὰ ἐξοφλήσουν τὰς ἰδιοκτησίας των ἐντὸς τριακονταετίας.

\* \*

Τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἐξαντλεῖται οὔτε εἰς ἓν, οὔτε εἰς

δέκα ἄρθρα. Εἶναι τὸ σοβαρώτερον τῶν ζητημάτων διὰ τὰς ἐπὶ ἐπαρχίας καὶ ἐστὲ βέβαιον, κύριοι γαιοκτῆμονες τῆς Ἑλλάδος, θὰ ἐπεκταθῇ καὶ ἐφ' ὑμᾶς. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Καραπάνου, τοῦ Κουμουνδούρου, τοῦ Τρικουπῆ, τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης, τῶν περικοπῶν, τῶν ὀλίγων μεγαλοκτηματιῶν, τῶν ἐγωιστῶν δικηγόρων καὶ τῶν ἀφιλοτίμων δημοσιογράφων τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα δεόν νὰ ταφῇ ὑπὸ τὸν κιστὸν ἢ τὰς ῥοδοδάφνας τῶν ἡχηρῶν λέξεων τοῦ δικαίου, τῆς ἐνστάσεως, τῶν παραγραφῶν, τῶν ταπίων, τῶν χοδζετιῶν καὶ τοῦ Σερῆ ἐνῷ καθ' ἡμᾶς, οἵτινες νομίζομεν ὅτι διερμηνεύομεν τὴν φωνὴν τοῦ ἀληθινοῦ δικαίου, τὸ ἀγροτικὸν ζήτημα ὅπερ ἐγεννήθη ἐν Ἀρτῇ, καὶ θὰ γεννηθῇ καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ θὰ ἐξαπλωθῇ καὶ ἐν Ἑλλάδι, δυνατόν μὲν νὰ προαγγέλλῃ ἀρχὰς ὀδίνων, ἀλλ' ἐκ τῶν ὀδίνων αὐτῶν θὰ πηγᾷ νέα δημιουργία παραγωγικὴ δυνάμεων καὶ εὐημερίας διὰ τῶν τόπων μας.

Καλεῖσθαι.

## ΡΩΜΑΙΙΚΟ

Πῶς πάει τὸ Ῥωμαίικο;... λαμπρά, ὠραία, θεῖα!

Λόγο κακὸ κανέναν μας δὲν ἔχει νὰ εἰπῇ...

Νὰ δὰ ποῦ μπαίνει ὁ στρατὸς καὶ μέσ' ὀτὴ Θεσσαλίᾳ, χωρὶς νὰ κόψῃ ἄνθρωπο καὶ οὔτε νὰ κοπῇ.

\* Ἀν ὅμως καὶ γι' ἀσφάλεια καὶ τάξι ἐρωτᾷτε,

\* Μπορεῖτε ὅπου θέλετε ἐλεύθερα νὰ πᾶτε.

dans la chambre de mama sans m'imaginer leurs baisers et leurs embrassements de tute la nuit. Voilà pour-quoi ils ne songent pas à l'établissement de leur fille. Ah! je m'enrage; c'est à pleurer amèrement. Du moins, est ce qu'on me laisse ma liberté? Toujours des grondements, toujours des injures, des recriminations, des scènes. Si je sors au balcon, mama survient bientôt;—Que voyez-vous là mademoiselle? Qui est ce monsieur? Pour quoi vous tenez votre mouchoir? Rentrez mademoiselle; vous nous porterez honte, mademoiselle. — Cependant, je sais bien que ce n'est pas moi qui porte honte à la famille; papa le sait aussi bien; et pourtant tous les deux ne me pardonnent pas la moindre amourette pour m'amuser un peu. Mon dieu! sauvez moi de leurs mains! Je ne puis plus, je ne puis plus.... Un mari! un mari!

### III

Χθὲς εἶδον μακρόθεν τὸ μεϊδιάμά σου καὶ ἡλεκτρικὴ ἀναλαμπὴ διεπέρασε τὰ σκότη τῆς ψυχῆς μου· τὰ πτηνὰ τῶν ὁδῶν ἐκελάδησαν ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ ἡ αὔρα ἐστέναξε λιγυρὸν στεναγμόν· ἡ ἀκτὶς τῶν ὀφθαλμῶν σου ἐψαυσε τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ἥτις ἀνεσκήρτησεν ἐξ εὐφροσύνης καὶ ἠδονῆς· ἔστω εὐλογημένη ἡ ἀκτὶς καὶ εὐλογημένοι οἱ τοιοῦ-

τοι ὀφθαλμοί! Φεῦ! διατί εἶσαι τοσοῦτον ἐγγὺς τῆς ψυχῆς μου καὶ συγχρόνως τοσοῦτον μακράν; ὁ πόθος σου ἐμά-σανε τὴν καρδίαν μου, κόρη, καὶ ἡ κεφαλὴ μου κλίνει ὑπὸ τὸ βάρος πικροτάτων διαλογισμῶν. Πρὶν, σὲ ἐλάτρευον ἐν ἱπερφω μακαριότητι· τώρα ἐπεθύμουν νὰ σὲ ἱκετεύσω, νὰ χύνω τὰ δάκρυά μου ὑπὸ τοὺς πόδας σου, νὰ ἀσπασθῶ μετ' ὀδύνῃς τὰ κράσπεδα τῆς ἐσθῆτός σου, νὰ συντρίψω ἐμαυτὸν ἐνώπιόν σου εἰς μύρια τεμάχια, ἵνα ἀναπνεύσω, ὡς ὑπερτάτην ἀμοιβήν, τὴν παρθενικὴν ἀναπνοήν σου καὶ νὰ ζήσω ἐν γλυκείᾳ δουλείᾳ πησίον σου. Φεῦ! διατί ὁ ἔρως εἶναι ὀδὺν καὶ στεναγμός; Πανταχοῦ εἶμαι ξένος, ἐν μέ-τω τῶν φίλων μου ἄφελος, ἐντὸς τῶν πόλεων ἔρημος, ἐπὶ τῶν ὁρέων δούλος καὶ ἐνώπιον τῆς συνειδήσεώς μου κατα-δεδικασμένος. Ἐσφαλὼν, διότι τοσοῦτον ἡγάπησα; Ποσά-κις ἡγωνίστην νὰ κρατήσω τὴν καρδίαν μου εἰς τὰ ἀθῶα καὶ ἁγία αἰσθήματα λατρείας ἱερᾶς, λατρείας πλάσματος πρὸς τὸν Πλάστην, ὅπως ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας! Ἀλλ' ἡ καρδιά μου σὲ ποθεῖ ὡς ἡ φλόξ τὸν ἀέρα, ὡς ἡ χρυσάλλις τὸ φῶς καὶ ὡς ὁ θνήσκων τὴν πνοήν. Σὲ ἠγαπῶ, διὰ νὰ σὲ σφίξω ἐπὶ τὸ στήθος μου μέχρι συντε-λείας, διὰ νὰ βυθίσω τὸ βλέμμα μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὡς εἰς πανόραμα οὐράνιον, ἵδιὰ νὰ μεθυσθῶ εἰς τὴν εὐω-διαν τῶν χειλέων σου. ὦ! συγγνώμην, ἐάν οἱ πόθοι μου φέρωσι στίγμα εἰς τὴν εὐδίαν τοῦ μετώπου σου καὶ εἰς τὴν



Μονάχα δυὸ φρικτοὶ λησται πιαστῆκαν 'στὴν Ἀθήνα,  
'Απὸ ἐκείνους ποὺ κλεψάν τὸν Σοῦτερ... τί μᾶς νοιάζει;  
'Ας κλέβεται ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Ἑγγλέζος, δεῖνα,  
φθάνει μονάχα Ἑλληνα κανεῖς νὰ μὴ πειράζῃ.  
Κι' εἶχαν μὲ λίραις Ἀγγλικαῖς γεματο τὸ κεμέρι,  
Μὰ τώρα τί νὰ ἐγίναν ἡ λίραις ποῖος τὸ ξέρει;

'Αν ἐρωτᾶτε, κύριοι, πῶς εἶναι κι' ἡ ὑγεία,  
Τὸ Ἱατροσυνέδριον τὴν κῆρε σὰν καλῶ...  
Ναὶ μὲν ὁ τύφος λύσσαζε καὶ ἡ δυσεντερία,  
'Αλλὰ καὶ πέρσιν 'πέθαιναν, μᾶς λέει, πρὸ πολλοί.  
'Αν δὲν πεθαίνουν ἐκατὸ τοῦλάχιστον τὴν ὥρα,  
'Ας μὴ φοβᾶται τίποτε τῶν Ἀθηνῶν ἡ χώρα.

'Ο Δήμαρχος εὐρίσκειται σ'ἀδιάνοχη μουρμούρα,  
'Βρίζει τὸν Δοῦκα δυὸ φορὰς καὶ τρεῖς τὴ Νομαρχία,  
Τὰ βίχουν πάλι καὶ αὐτοὶ 'στοῦ Σούτσου τὴ καμποῦρα,  
Κι' ὅμως ἡμεῖς, πεθαίνομε μὲ τόση ἡσυχία.  
Γροθιαῖς, κλωτσιαῖς, συμβούλια γι' αὐτὸ τὸ Κεφαλάρι,  
Γουρουνῖα 'βρίζονται ἐδῶ, καὶ παρκεῖ γαϊδάρου.

Σταμάτα, τύφε ἄγριε, καὶ ἓνα μὴ πεθάνῃς,  
'Ὡ, ὅτου νὰ παστρέψωμε τὰ βρώμικα νερά μας  
'Απὸ τὰ βικτηρίδια—ὡς λέγει Δεληγιάννης.—  
'Ὡ τύφε σὺ κοιλιακὲ, μὴν ἐμπῇς 'στὴν κοιλιά μας.  
'Απάνω 'στὴν κατάληψι μᾶς, ἦλθες καὶ σὺ τώρα;  
Καὶ πάλι σὲ παρακαλῶ σταμάτησε τὴ φόρα.

Καὶ ὅμως, φίλοι κύριοι, μὲς 'στὴν ἐπιδημία  
'Ο Μπούμπουλης ἐργάζεται καὶ γιὰ θωρακιστά-  
Δὲν σκιάζεται τὴ γαστρικὴ καὶ τὴ δυσεντερία,  
Κι' εἰς κύματα καὶ τρόπαια ἐλευθεροῦ πετᾷ.  
Αὐτὸ θὰ 'πῇ πολιτικὸς!... ὁ κόσμος νὰ πεθαίνη  
Κι' αὐτὸς 'στὸ ὑπουργεῖο του ν'ἀνεβοκατεβαίνη.

Πῶς ἔχει καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους;  
Τρώγει καλὰ; πίνει καλὰ; κοιμᾶται μ' ἡσυχία;  
Τί σκέπτεται γιὰ τὸ νερὸ καὶ γιὰ τοὺς ἀποπάτους;  
Τί λέγει γιὰ τὴν Ἠπειρὸ καὶ γιὰ τὴν Θεσσαλία;  
Τόσο πολλὸ ἐπάχυνε 'στὰ μπάνια ὁ καυμένος,  
Ποῦ ἐγίνε ἀγνώριστος... ὦ! τί χαρὰ 'στὸ γένος!

Καὶ τώρα γιὰ τοὺς Ἑλληνας δὲν εἶναι ἄλλο νέο,  
Μονάχα ὅτι ἐγίνε Ῥωμὰ μὲ νέα Τοῦρκα,  
Καὶ κατὰ τηλεγράφημα τοῦ 'Ρέουτερ σπουδαῖο  
'Ο στρατηγὸς τῆς κατοχῆς πηγαίνει γιὰ τὴ Φοῦρκα.  
Μὰ γιὰ τὴ Φοῦρκα, κύριοι, θαρρῶ πῶς εἴμαστε' ὅλοι,  
Κι' οἱ ὑπουργοὶ κι' οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ γιατροὶ κι' οἱ ἰσόλοι.

Souris

## ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

'Όσα ἐγράφησαν κατὰ τῶν Δημοτικῶν ἀρχόντων καὶ  
αὐτὰ ἀκόμα τὰ ὑφ' ἡμῶν γραφέντα ἅπερ ἐλογίσθησαν ὡς  
τὰ δεινότερα πάντων, ἀλλὰ καὶ τὰ δικαιοτάτα, ἦταν μὴ-  
δὲν ἀπέναντι τῶν ὑπ' αὐτῶν τούτων πρὸς ἀπολογία δη-

ἀγνότητα τῆς ψυχῆς σου καὶ εἰς τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας  
σου. 'Ο ἔρως εἶναι ὤσιανός, εἰς σὺ τὸν πυθμένα ἄγωνιῶ  
δυστυχῆς καὶ τεταπεινωμένος. Ὑψώθητι σὺ, παρθένε, ὡς  
ἄστρον διαυγὲς καὶ ἐράσμιον ὑπεράνω νεφέλης τεταραγ-  
μένης καὶ σκοτεινῆς· τὰ πάθη μου ἂς μὴ θίξωσι τὸ ἄχραν-  
τόν σου φῶς, ἔστω καὶ ἂν μύρια θανάτου ἀγωνίαι θα κα-  
ταταρανίσωσι τὴν ψυχὴν μου καθ' ἐκάστην καὶ ἀμετακλή-  
τως.

Ce jeune homme il paraît qu'il m'aime plus que l'autre,  
quoi qu'il ne m'a pincé jamais à la porte du théâtre. Pau-  
vre garçon! S'il savait combien je suis sensible à son sen-  
timent! Il est grand; il me paraît fort; c'est justement ce  
qu'il me faut. Il a l'air d'un poète; s'il faisait des son-  
nets? Mon nom figurerait dans les feuilles; quel bonheur!  
Mes amies se creveraient d'envie; pourquoi pas? Est-ce  
que je ne suis plus belle qu'une autre? Mais à quoi sert la  
beauté quand on a des parents si inhumains? Il me faut  
absolument un amoureux, je le trouverai. Je languis tous  
les jours piteusement; mon petit bijou ne me suffit plus;  
mama ne me permet pas même la société d'un petit chien.  
Quelle mère, mon dieu, quelle mère! L'autre jour  
n'a-t-elle pas défendu à la cameriste de s'enfermer avec

moi dans ma chambre? n'a-t-elle pas ordonné d'ôter la  
glace de ma chambre à coucher? Le pauvre poète qui m'aime  
s'il savait combien je suis malheureuse, il ferait quelque  
tentative pour m'approcher. Mais il ne me paraît pas entre-  
preneur. Voilà pourquoi je le déteste. Du reste il n'est  
pas possible qu'il soit mon mari, le pauvre diable! Jamais  
ma mère n'y consentirait; il n'est pas de notre rang; il  
n'est pas mis convenablement; pas de gands, pas de cha-  
peaux neufs. Je me moque de lui; il me faut un mari  
qui m'aime pour qu'il m'obéisse, c'est vrai; mais pas lui,  
aucunement. Ah! si je trouvais un mari, chargé d'affai-  
res, du moins correspondant des journaux européennes!

## III

'Η ζωή μου ὁμοιάζει τοῦ ποταμοῦ τὴν ἀδιάλειπτον ροήν-  
Πόθοι, αἰσθήματα, σκέψεις, ἀναμνήσεις, ἐλπίδες, ῥέουσι  
μετ' ἀκατασχέτου ὁρμῆς πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς αἰωνιό-  
τητος, ἡ δὲ ψυχὴ μου ἀπογοιμνύται καθ' ἐκάστην πάσης  
δυνάμεως καὶ πάσης χάριτος, ὡς δένδρον φυλλορροοῦν τοῦ  
φθινοπώρου. Νομίζω ὅτι ἵσταμαι ἐν μέσῳ τοῦ παντός ὡς  
παίγνιον τῆς φύσεως, ταχέως, ἀκατανοήτως ταχέως περι-  
στρεφόμενης περὶ ἐμέ. Δὲν ὑπάρχει σωτηρία, μήτε ἐλπίς,  
μήτε ἔλεος· καὶ ἐν τῇ φρικτῇ ταύτῃ περὶ ἐμέ ἐρημίᾳ, ἡ  
λίδια μου ὑπαρξίς ἐξεμνηστεύθη. Ποῦ νὰ κατευθυνθῶ, ποῦ

μοσιευθέντων. Εἰς τὰ δύο ἢ τρία δικαιολογητικά ἐγγράφω των ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ ἀξιολύπητοι αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἐπαίζον ὡς τῶρα μόνον μετὰ τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως καὶ τὸ συμφέροντα τοῦ Δήμου, ἀλλὰ καὶ μετὰ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους ἀκόμα, θεωροῦντες διασκέδασιν τὸ πηγαίνειν εἰς τὰς συνεδριάσεις καὶ ἀσπείζεσθαι καὶ συζητεῖν καὶ θυμόνειν καὶ ἀποχωρεῖν καὶ χίλια ἄλλα μερικιῶδη ἄξια τῶν ἐκεῖ συνερχομένων γεροντοπαλληκάρων. Καὶ δὲν εἶναι τοῦτο διόλου παράξενον. Τὸ ἄθος τῶν Δημοτικῶν μας Συμβούλων ἐπὶ μακρὰν ἤδη σειρὰν ἐνιαυτῶν συνεχωρεῖτο καὶ περνοῦσε ὅλας τῆς σχολῆς του τὰς ὥρας μαζί μετὰ τὸν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει ἐν Παρίσιος διημερεύοντα Α. Ν. Κατήντησε δὲ πλέον αὐ μέντοι niveau μετὰ τὴν μεγαλοφυΐαν αὐτὴν. Καὶ ἀξιοῦσιν ἀκόμα νὰ μὴ παραιτοῦνται!

Ἡ μεγαλειτέρα των δικαιολογία εἶναι ὅτι τὰ τῆς ἐποπτείας τῆς καθαριότητος εἶναι ἀνατεθειμένα εἰς τὴν Διοικητικὴν Ἀστυνομίαν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ἀλλ' ἡ καθαριότης δὲν εἶναι προῖον ἐποπτείας, εἶναι προῖον δαπάνης καὶ τὴν προκαλοῦντων αὐτὴν ὑγεινῶν μέτρων, ἀλλὰ τὰ μέτρα αὐτὰ καὶ ἡ δαπάνη αὐτῇ εἶναι ἔργον καθαρὸν τοῦ Δήμου. Ὁ Αἰὼν, ὅστις κυρίως ἡμᾶς ὑπανίσταται, ἐζήτησε νὰ μᾶς παραζαλίσῃ μετὰ παραθέσει ἀρθρῶν καὶ ν' ἀποδώσῃ ἀκόμα ἢ ἀσύγγνωστον ἄγνοιαν νόμων ἢ ἐπὶ ἀσύγγνωστον διαστροφὴν αὐτῶν πρὸς ἀποπλάνησιν. Ποὺς τὸν σκοπὸν τοῦτον φθάσει αὐτὸς εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἐνόμισεν ὅτι ἐφθάσαμεν ἡμεῖς καὶ ἀπογυμνώνει τὸν Δῆμον παντὸς καθήκοντος, παντὸς δικαιώματος, πάσης ἐξουσίας. Καὶ λοιπὸν καταλυτέος ὁ Δῆμος καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἀνθρωπώτεα κυρίαρχος ἐφ' ὅλων ἡμῶν ἡ ῥυπαρὰ Διοικητικὴ Ἀστυνομία Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. Ὁ Αἰὼν δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ τὴν ὑψηλὴν σχέσιν ἣτις ἐνυπάρχει μετὰ τὸν Δῆμον καὶ Ἀστυνομίας, ὅτι αὐτὴ εἶναι τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον ἐκείνης. Ἀλλὰ τὸ ὄργανον διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, ὁ κύριος πρέπει ν' ἀποφασίσῃ. Τί δ' ἀπεφάσισεν ὁ

Κύριος, ὁ Δῆμος; Τίποτε, διό καὶ ὁ Αἰὼν ἐπιδοκιμάζει ἐληρέστετα ὅλας τὰς φιλιππικὰς ἐρωτήσεις τῆς Στοᾶς πρὸς τὸν Δήμαρχον, ὡς μηδὲν πράξαντα, μηδὲν συντελέσαντα πρὸς τῆς δημοσίας ὑγείας· ἀλλ' ἴσως ἐπιδοκιμάζει τὰς μομας, διότι ἀποτεινόνται πρὸς τὸν Δήμαρχον καὶ ὄχι πρὸς τοὺς Δημοτικούς Συμβούλους. Τοιοῦτων βυζαντινῶν λεπτοτήτων καὶ ψωροφιλοτιμιῶν πάντοτε ὁ Αἰὼν ἀπεδείχθη μακροχρόνιος ἐραστής· ἀλλ' ἡμεῖς οὔτε οὐδὲν ἔχομεν νὰ ὑπηρεσωμεν πάθος, ἀλλ' ἡ τὸν πρὸς τὴν πρωτεύουσιν ἐρωτικὰ καὶ τὸ καθήκον ἡμῶν ὡς δημοσιογράφων συμπεριλαμβάνομεν ὅλους ἐν τῇ δικαίᾳ κατ' αὐτῶν ἀγανακτήσει τοῦ ἡμιουρίου καὶ ἐπιμένομεν ζητοῦντες τὴν **συλλήδωδον** **παύσιν** των, ἀφοῦ τὰ συμφέροντα ἢ ἡ φιλοτιμία των τοὺς ἐμπροδίζει νὰ παραιτηθῶσιν.

## ΠΕΝΙΑΙΣ

Περίεργον μᾶς φαίνεται, πῶς ἀκόμη δὲν ἀνέγνωμεν ὡς ἐκτελεστέον ἀρθρὸν τινὸς ἐν τῇ **Ῥοῇ**.

Α. . . Τὸ ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς παρούσης Κυβερνήσεως τὸ πᾶν διαφθείρεται. Ἰδοὺ ὅτι καὶ οἱ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐπιπολάζοντες πυρετοὶ, παρουσιάζουσι **κακοήθη** **χαρακτήρα**.

Ἐν τῷ **Ἀντρωγῶν Νυμφῶν** ὁ φίλος Π. ἐρυθριᾷ πρὸ τῶν κνημῶν τῆς Τυρολίδος περισσώτερον ἢ ὁ δημοκρατικὸς σκουφὸς τοῦ κ. Λομβάρδου.

Ὁ Ν. δικαίως ἀπορῶν διὰ τοῦτο, τὸν ἐρωτᾷ τί ἔχει· οὗτος δὲ ἀποκρίνεται·

— Μὴ ῥωτᾷς ἀδελφε· **ἔχω κακοήθη πυρετόν**.

**Παλιάτσος.**

νὰ καταφύγω; καὶ τίς θέλει μοι φανῇ ὁδηγός; Δι' ἐμὲ γῆ καὶ οὐρανός ἦν ὁ ἔρως μου καὶ ἀπώλεσα οὐρανὸν καὶ γῆν, ἀπώλεσας τὸν ἔρωτά μου. Σκέπασόν με μᾶλλον οὐ, ὦ γῆ, κρύψον με εἰς τοὺς βαθυτέρους κόλπους σου, καὶ θέλεις κρύψῃς πτώμα ἀληθινόν· ἃς μὴ ἴδω πλέον τὴν ἀκτίνα τῆς αὐγῆς καὶ τὴν ἀκτίνα τῆς ἀμφιλύκης· ἃς σβεσθῇ ὁ λογισμός μου, ὡς φανὸς πλοίου τὸ ὅποιον ἡ τρικυμία κατεπόντισε, καὶ ἡ καρδία μου, ἡ καρδία τῶν τοσοῦτων παλμῶν καὶ τῶν ὀνείρων, ἃς συντριβῇ ὑπὸ τὴν πτέρναν τοῦ Ἀτλαντος, τοῦ βαστάζοντος τὸν ὄγκον τῆς δημιουργίας ὁλῆς. Τότε, πτωχή μου καρδιά, δὲν θὰ πονῇ πλέον καὶ δὲν θὰ παρίσταται πλέον εἰς τὴν ὀλιβερὰν ἀγωνίαν σου, ὡς πατὴρ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀγωνίαν τέκνου φιλάτου καὶ μόνου. Ψυχὴ μου, τὸ ὄνομά σου ἔστω ἀπὸ τοῦ νῦν ἀπελπισία· καὶ ἂν ᾔσῃ ἀθάνατος, ἂν προώρισαι νὰ περιδεύῃς τὰ διαστήματα καὶ τὰς σφαῖρας τοῦ στερεώματος, οἱ γόοι καὶ τὰ δάκρυα μηδέποτε νὰ σ' ἐγκαταλείψωσι. Σπεῦσον νὰ ἐξέλθῃς τοῦ στήθους μου, ὅπου ὁ ἔρως ἀφῆκεν οἰκτρά ἐρείπια καὶ θανάτου σκελετοὺς, καὶ ἡ τελευταία συστολὴ τῶν χειλέων μου ἃς ἐκφράξῃ μελανὴν βλασφημίαν κατὰ τῆς φύσεως, κατὰ τῆς κοινωνίας, κατὰ τῆς εἰμαρμένης, κατὰ παντὸς ὅ,τι κατατυραννεῖ καὶ δαμάζει τὴν ἐμφύον καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐγενῆ τῆς καρδίας ὁρμήν. Τετέλεστοι, ἤλιε. Χάριεν δῶρον σὲ κομίζω, ὦ Ἀθῆν, τὴν ψυχὴν μου!

λέγει αὐτὴν εὐγνωμόνως· διότι ἡ δυστυχία αὐτῆς θὰ φέρῃ τὴν καὶ εἰς τὸν Ἀθῆν· ὦ κόρη, εἶθ' νὰ μὴ τιμωρήσῃς τὴν ἀναίσθησίαν σου οἱ θεοί!

Ce n'est pas sans doute honnête de rire avec le sentiment de mon prétendu qui m'écrit de lettres bien amoureuses, mais que faire? il faut ménager ma mère qui a des soupçons contre mon cousin. Elle est femme de le chasser de chez nous. C'est un don du ciel qu'un beau cousin; il a l'entrée libre dans la maison; personne ne le soupçonne; la parenté couvre tout. J'ai jeté aussi mes filets sur le domestique de mon père; le gueux! il m'a compris tout de suite. A vrai dire, le domestique est plus beau que le cousin; il a des distingués charnants; il est toujours sous ma main; ah! s'il n'était pas marié! et avec quelle sale femme, mon dieu! je l'ai vue hier lancer sur moi des regards menaçants; elle aura beau faire son mari lui sera volé; puisqu'elle ose se présenter comme ma rivale, je me vengerai d'elle, ce soir même.

**CHESMES IMBRIUS.**